

TUTTU
DYRENES INUA

DYRENE GIVER FØDE OG
LEVEGRUNDLAG TIL OS
MENNESKER OG INDGÅR
I NATURENS FØDEKÆDE.
UUMASUT INUA KÆMPER FOR AT
HOLDE DYRENESLEVESTEDER
FRI FOR FORURENING
OG FORSTYRRELSER.

PÅ DE NÆSTE SIDER SKAL DU
HØRE EN **HISTORIE OM TUTTU**
– HAN ER SEJ OG HJÆLPER EN MASSE DYR.
HØR GODT EFTER!

TUTTU, DYRENES INUA

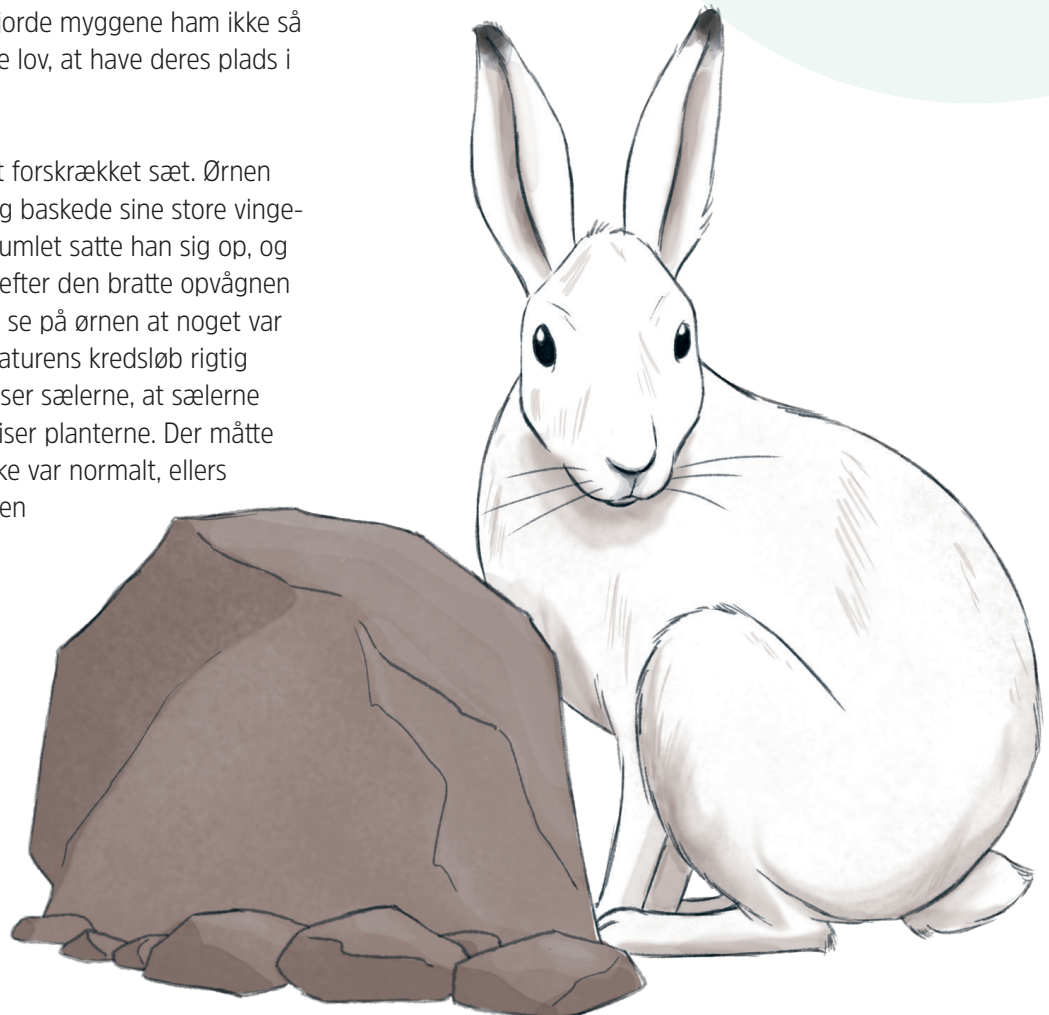
En dag vandrede Tuttu igennem fjeldet. Han havde gået hele dagen og nød at vandre over fjeldene der lå grå, grønne og hvide som rolige sovende kæmper i landskabet. Han gik fra den ene smukke dal til den næste. Den første var fuld af små blomster i mange farver, den næste fuld af sortebær og blåbær i modne mørke farver og med masser af sød smag. Tuttu tænkte på Naasu, og at hun virkelig var god til at passe på planterne, han skulle huske at sige tak til hende for de søde bær næste gang de mødtes. Efter at have vandret en dag mere, set rensdyr, moskus, ørne og småfugle kom han til stranden. Fjeldet skrånede let ned mod havet, og der formede sig en blid sandstrand, klemte inde imellem de høje klippevægge. Tuttu besluttede sig for, at tage en pause og satte sig i sandet.

Hans ørn svævede rundt højt over ham, og holdt øje med alting. Han var rolig, for han vidste at hvis noget var på færde ville ørnen fortælle ham det. Tuttu lænede sig tilbage i sandet og faldt lige så stille i søvn, han var glad for at alt var roligt, han kunne mærke solens stråler, og på grund af hans tykke pels gjorde myggene ham ikke så meget – de skulle jo også have lov, at have deres plads i naturens balance.

Pludselig vågnede han med et forskrækket sæt. Ørnen sad ved siden af ham, skreg og baskede sine store vinge-fjer mod hans hoved. Lidt fortumlet satte han sig op, og prøvede at komme til sig selv efter den bratte opvågning fra en fredfyldt lur. Han kunne se på ørnen at noget var galt, helt galt. Ørnen kender naturens kredsløb rigtig godt. Den ved at isbjørnen spiser sælerne, at sælerne spiser fiskene og at fiskene spiser planterne. Der måtte derfor været noget galt der ikke var normalt, ellers ville ørnen ikke reagere som den gjorde.

Tuttu sprang på benene og løb op på et lille fjeld tæt på for at kunne se længere. Da han nåede op på det solbeskinnede grønne fjeld lignede det, at alt var fredfyldt og fint. Han spejdede derfor koncentreret omkring, og så at ørnen cirklede over et bestemt sted på vandet. Da han koncentrerede sin gode øjne kunne han se en sælmor ligge og svømme i cirkler om sin unge der lå stille i vandet – der var vist noget galt med den.

Tuttu løb ned til stranden igen, og råbte til sælmoren at hun skulle få sin unge ind til land. Sælmoren fik med møj og besvær svømmet sin unge ind til stranden og Tuttu hev ungen op på land. Både moren og ungen var helt trætte, moren af at hjælpe, og ungen fordi den var viklet ind i noget underligt blåt noget, der lignede tang, men som ikke var tang. Ungen vred sig og synes det var irriterende ikke at kunne bevæge sig på grund af den blå ting den var viklet ind i. Tuttu var meget i tvivl om hvad det mon var.

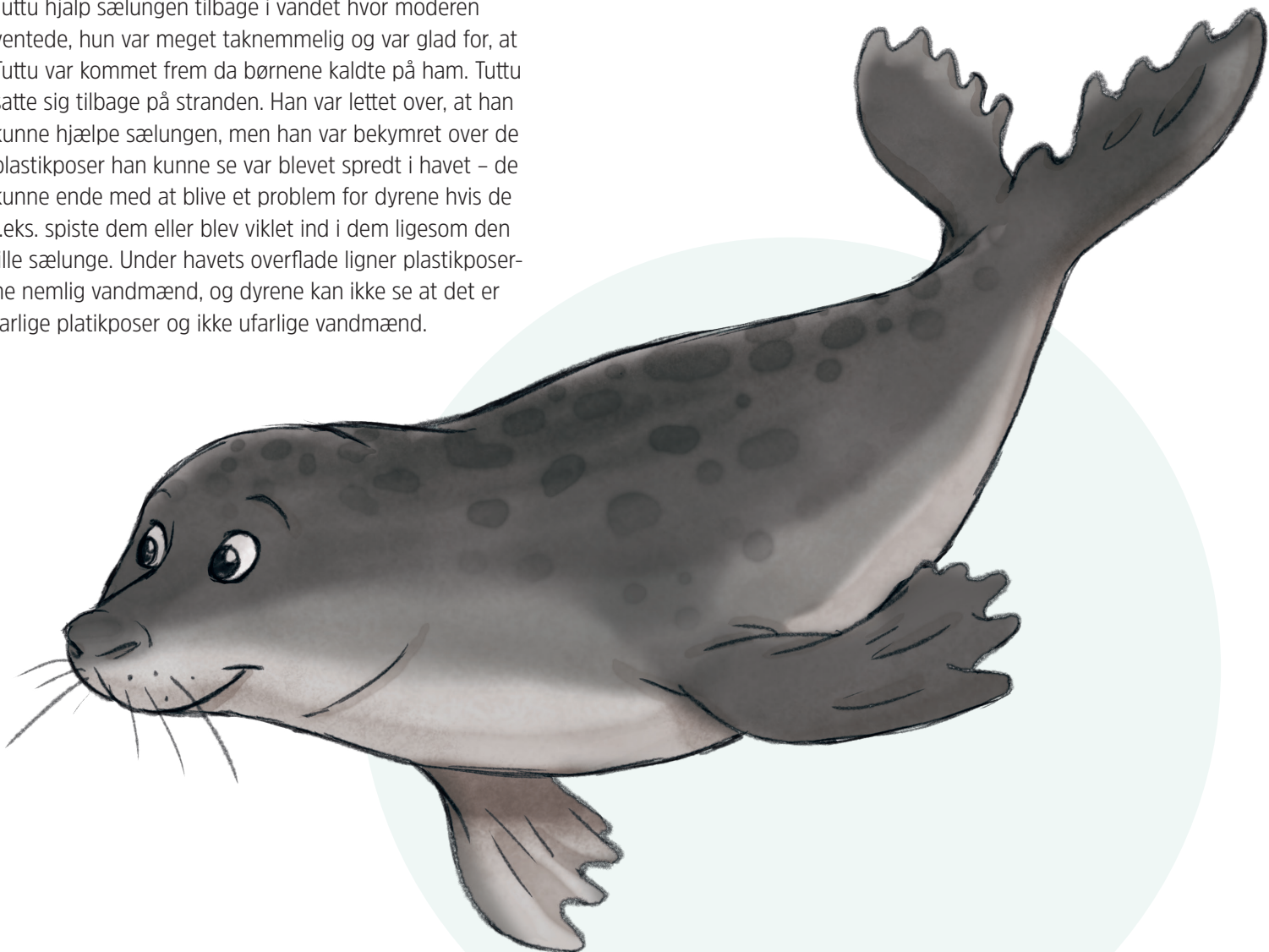
Pludselig så Tuttu noget blått der skyllede op på stranden og lå i bølgerne i vandkanten. Han kunne nu se at det var en plastikpose. Tuttu fik hurtigt den tanke, at det kunne være sådan en der sad fast rundt om sælungen, og gjorde at den ikke kunne bevæge sig. Han stak derfor to af sine lange stærke fingre ind under den plastikpose der var viklet rundt om sælungen. Han hev og sled i det, og prøvede alt hvad han kunne på at få plasticposen af sælungen.

Efter et par minutter fik Tuttu viklet sælungen ud af plastikposen, så den igen kunne bevæge sig. Den hostede et par gange efter alt den tumult og smilede til Tuttu. Sælungen kunne nu bevæge sig igen.

Tuttu hjalp sælungen tilbage i vandet hvor moderen ventede, hun var meget taknemmelig og var glad for, at Tuttu var kommet frem da børnene kaldte på ham. Tuttu satte sig tilbage på stranden. Han var lettet over, at han kunne hjælpe sælungen, men han var bekymret over de plastikposer han kunne se var blevet spredt i havet – de kunne ende med at blive et problem for dyrene hvis de f.eks. spiste dem eller blev viklet ind i dem ligesom den lille sælunge. Under havets overflade ligner plastikposerne nemlig vandmænd, og dyrene kan ikke se at det er farlige plastikposer og ikke ufarlige vandmænd.

Han besluttede sig for at snakke med Siku, og sendte derfor ørnen ud for at lede efter ham. Efter et par timer kom ørnen svævende tilbage på den blå himmel med sine store vinger. Den viste nu Tuttu vejen til vandets inua. De to superhelte gav sig til at snakke om det Tuttu havde oplevet med sælerne og plastikposerne.

Siku kunne til Tuttus forskrækkelse fortælle, at der flød plastikposer og meget andet skrald rundt flere steder i havet, og at det kom fra menneskenes skraldepladser og dumpe. Han havde snakket med flere fugle, fisk og dyr som havde spist plastikken ved en fejl og havde fået ondt i maven. Tuttu og Siku blev enige om at de måtte hjælpe menneskene med ikke at smide affald i naturen, og sørge for at plastik ikke kommer i havet.

MÅL FOR HELE VERDEN:

VERDENSMÅLENE

VERDENSMÅL 14 og 15 handler om livet i havet og livet på land. Det vil altså sige alle fisk, dyr og fugle. Rigtig mange af dyrene har problemer med alt den plastik der havner i havene og i naturen. Tal om hvad man kan gøre for at plastik ikke ender i naturen, måske kan i samle affald udenfor og sørge for at det kommer i skraldespanden. Leg at I er Tuttu og Siku, der hjælper med at få verden fri for plastik.

**NUNARSUARMİ ANGUNIĀKKĀT
KORTIT BAMSİP KARSİANIİTTUT
QAQİKKİT AĀMMĀLU NUNARSUARMİ
ANGUNIĀGĀQ MĀTUMĀ SİULİĀNİ
TĀĀNEQĀRTOQ OQĀLUUSERĀLUGU**

